

De vrouw die engelen maakte

Colofon

ISBN: 978 94 6365 461 6

1e druk 2022

© 2022, Marianne Carolus

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058 - 289 48 57

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Aquarel: Marianne Carolus

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De vrouw die engelen maakte

Marianne Carolus

Inhoud

Voorwoord van Maartje Wildeman	7
Een regenboog in woorden en begrippen	9
Wit en zwart Het licht van ons bewustzijn	9
Violet Onbevangenheid	15
Indigo Sorteren op overeenkomsten	21
Blauw Objectief	23
Groen Groeien en specialiseren	27
Geel De Verlichting	31
Oranje Techniek en industrialisering	35
Rood Instinctieve overlevingsdrang en een vergiftigde aarde	39
Imaginaties, buitenste regenboog van rozenrood tot seringenzaars	43
Rozenrood	43
1 Mensen zijn uniek	46
2 De vrouw die engelen maakte	50
3 Het kind Licht	58
Goudsbloemenoranje	63
1 Het reinigen der ogen	66
2 Het mierenvolk	69
3 Het slangetje in de winter	71
4 De tuin	73
5 Het dragen van macht	74
6 De monnik en de dood	77
7 Het boze en de engel	80
Kamperfoeliegeel	83
1 De vrouw die in de spiegel keek	87
2 De levende staf van Mercurius	91
3 Helen en harmonie	94
4 Voeten die in de hemel bleven	99

Lindengroen	101
1 Twee vrouwen in het zwart	104
2 Pavor en de vlecht van drie	108
3 Temperance	116
4 Extreem	122
Vergeet-mij-nietjesblauw	127
1 De vijfster	129
2 Waarin ik waarschuwingen negeer	139
3 Hoe mijn engel onder mijn fouten lijdt	144
4 Newton, het denken en de zwaartekracht	151
5 Christophorus en de ster	163
Boshyacintenindigo	175
1 Vrijheid in mijzelf	178
2 Een reis in Hyperborea	181
3 De donkere middeleeuwen	184
4 De negentiende eeuw	186
5 Met mijn engel in de kosmos	190
6 Het oogsten van druiven	192
7 Het koord over de afgrond	194
Seringenpaars	197
1 Amandelen knippen	203
2 De herberg	205
3 Afgedankte dieren	208
4 Het meisje dat haar hemd gaf	210
5 Aankondiging van een nieuw tijdperk	212
6 De jager wordt hoeder	213
7 Toch in de buik van de wolf?	215
8 Varend over water	222
9 Witte magie	225
10 Het Kind Zon	227
11 De volheid beheren	228
12 De komende Nieuwe Tijd	229
Eindnoten	232

Voorwoord

Met dit boek helpt Marianne Carolus je te landen in jezelf door haar zoektocht te beschrijven naar de engel in haarzelf. Ze beschrijft hoe de tendens in de maatschappij is geworden engelen eerder af te schilderen als niet-bestaande wezens die slechts de zintuigen prikkelen, dan de gevoelswezens die ze zijn. Ze stelt de indringende vraag hoe het mogelijk is dat we wel een connectie voelen met bijvoorbeeld zichtbare engelen in de kerstboom en engelen, concreet in beeld gebracht als illustraties bij verhalen en sprookjes, maar niet met de gevoelsingel in onszelf, die je blik helpt te richten naar het licht en de liefde. Engelen zijn zo veel meer dan versieringen. Die dienen de buitenkant van onze ziel, terwijl het de werkelijke engelen om de tocht naar binnen te doen is.

Toen Marianne en ik elkaar in de zomer van 2021 in onze woonplaats Balk leerden kennen kwamen we er al gauw achter dat we dezelfde passie deelden voor wat ik zou willen omschrijven als de zorg om de ziel. Wij beide hebben er ook ons beroep van gemaakt. Sindsdien voeren we regelmatig gesprekken over de raakvlakken en verschillen in onze visie op en omgang met die zorg.

Mariannes zoektocht naar die innerlijke engel, beschreven in beelden en kleurrijke taal, is een pleidooi zachte waarden als rust, eenvoud, creativiteit, schone natuur en oprechte ontmoeting te omarmen in een wereld waarin harde cijfers de dienst uit lijken te maken. De coronacrisis bracht pijnlijk aan het licht wat voor stress het geeft wanneer we op die cijfers varen, zo schetst Marianne treffend in en met dit boek. Ze beschrijft uitvoerig hoe wij als mensen hierdoor op slot kunnen raken, een muur om ons heen bouwen die ons af doet drijven van wie wij als mensen ten diepste zijn en kunnen zijn. Het is de hoogste tijd muren af te breken en ramen en deuren open te zetten, zodat er ruimte ontstaat voor verbinding met onze engel die liefde en licht laat stromen. Dat dit niet zonder slag of stoot gaat, daarover is Marianne heel eerlijk. Ze schuwt het dan ook niet haar

eigen dieptepunten te benoemen en die van anderen te beschrijven. Wat dit boek zo bijzonder maakt is dat Marianne die dieptepunten niet wegzet als gemiste kansen en doodlopende wegen, maar als ervaringen waarbij we onze schaduwen leren (her)kennen en met hulp van de gevoelsengel er een weg doorheen kunnen banen en zo thuiskomen bij onszelf. Ik wens de lezer veel genoegen in het ondernemen van de reis waarop Marianne jou met dit boek meeneemt.

Maartje Wildeman
predikant Protestantse Gemeente Balk

Een regenboog in woorden en begrippen

Wit en zwart

Het licht van ons bewustzijn – In tijden van spanning ontmoet je veel zwart-witdenken. Je hebt het gevoel dat je moet kiezen. Het ene is goed en het andere fout. Maar hoe kies je? Want is het wel zo simpel? Hoef je om je engel te vinden alleen maar naar de hemel te kijken? Stel je voor dat je omhoogkijkt en daar een boog ziet ... en blijft kijken.

Het is een dubbele regenboog, waarvan de buitenste boog maar vaag te zien is. De binnenste is helder en goed zichtbaar. Het is de regenboog die iedereen ziet en die iedereen blij maakt. Deze brug (of poort) tussen hemel en aarde bestaat in dit boek uit woorden, waarin ik probeer begrijpelijk te maken hoe de weg naar het samenwerken met de engel er voor een mens in onze tijd uit kan zien. De tere kleuren van de buitenste regenboog lijken van ver weg te komen als een antwoord op ons bewuste waarnemen, dat vervuld is van verwondering, van een onuitgesproken vraag. Deze kleuren zijn teer, kwetsbaar en veranderlijk, als bloemen, en daarom heb ik ze naar bloemen genoemd. Zij bestaan in dit boek uit imaginaties, beelden die meer kunnen zeggen dan woorden. Hoe beschrijf je het onvatbare?

Vaak zie je pas achteraf dat iets precies goed voor je was, terwijl je het eerst als pech of tegenslag beleefde. Die ervaring kent haast iedereen. Die ernstige ziekte, die afgebroken relatie, dat ontslag of die einde-loze lockdown. Maar waarom pas achteraf? Je wilde het immers niet, maar wie liet je dan toch ontslagen worden, die ziekte oplopen of die verkeerde partner kiezen? Wie helpt je dan zo tegen wil en dank? Je zoekt naar begrip.

De regen stort in één keer uit de steeds donkerder geworden wolken en aan de hele wijde hemel is geen sprankje licht meer te zien. Het begint met pijpenstelen, er kletteren zelfs hagelstenen, en er klinkt gerommel in de verte. Het komt dichterbij, er schieten bliksems door de lucht, het regent maar door. En opeens zie je een regenboog. Want achter je is de zon; hij was daar steeds al, net als je engel. Hij helpt je, altijd, of je het nou weet of niet. Het beeld zegt vaak meer dan begrippen.

Aan de hand van mijn eigen zoektocht door de leerschool van het leven hoop ik te laten zien dat je engel je altijd helpt, ook al merk je het niet, en dat je bewust met hem kunt leren samenwerken. Het gekke is dat je engel je allang helpt, maar dat je nooit hebt geleerd dit soort ervaringen te herkennen en er de juiste woorden aan te kunnen geven.

Typerend is dat engelen in vrijwel elke kerstboom hangen en dat ze een grote rol spelen in het kerstverhaal, maar dat je op school leert dat ze niet bestaan. Wat je hopelijk wel leerde, is dat mensen soms zo liefdevol zijn dat je kunt zeggen: “Je bent een engel!” Dat is dicht-ter bij de waarheid dan je denkt. Want hoe herken je het helpen van je engel? Soms gebruikt hij daar inderdaad een medemens voor! Merk je weleens dat er toevallig precies gebeurt wat je nodig had? Een telefoontje van iemand die je juist even miste, of een verandering van werk, die je leven enorm heeft verrijkt. Of je loopt opeens tegen iemand aan die je helemaal niet kent, maar die je precies het antwoord geeft op wat je op dat moment zit af te vragen. Hoe kan dat? Is dat dan geen toeval? Jawel, het lot valt je toe, en degene die het precies op tijd laat vallen is je engel. Je lot uit de loterij. Hij is altijd bij je. Wit kan in het leven soms haast zwart worden. Maar onder dat zwart ontdek je later een nog lichter wit.

De regenboog is dubbel. Als klein kind kwam je op de aarde, je sliep nog in de armen van je engel en leefde vol vertrouwen. Woorden had je niet, maar je zag alles in zijn licht en in zijn licht ontdekte je blij je nieuwe aardse omgeving. Hoever gaat onze herinnering terug? In je vroegste herinnering kon je waarschijnlijk al lopen, misschien al spreken ook, en anders was je bezig dat te leren. Maar hoe leerde je dat? Het is zó vanzelfsprekend dat we het niet meer opmerken: samen met het denken vormen lopen en spreken de eerste drie basisvaardigheden die je als mens nodig hebt, maar die je niet beheerst vanaf je geboorte. Kinderen doen er ongeveer drie jaar over om ze te leren. Opvoeders hoeven alleen maar om ze heen te zijn en te zorgen voor voedsel, kleding en een veilige, liefdevolle omgeving. Hoe komen baby's zelf tot deze indrukwekkende daden?

Als ze nog heel klein zijn, vallen vaak hun ogen dicht en slapen ze veel, maar als ze wakker zijn, stralen ze helemaal als een kleine zon, niet alleen hun ogen. Kort na de geboorte kan het dunne nekje het hoofdje nog niet eens dragen en bewegen de handjes en voetjes hulpeloos in het rond.

Ze leren al gauw hun blik te richten en de mens die ze verzorgt aan te kijken. Ze leren iets te grijpen, te gaan zitten, te tijgeren of te kruipen, te staan, te lopen, te brabbelen, te praten; ze leren ook nog welke woorden bij welke dingen horen, dus ze beginnen te denken. Ja, en dan willen ze het verder zelf doen. Ze worden dol op het woordje 'nee'. 'Nee, zelf doen.' Dat is fantastisch! Het kind herhaalt in het klein wat we als mensheid in het groot ook leerden en nog steeds leren. Ze kunnen rechtop lopen, praten en denken en op basis daarvan zelf verder de wereld ontdekken en verder groeien, en dat gebeurt nu heel individueel. Dit alles gebeurt met vreugde, met een aanstekelijk enthousiasme. Tot aan de tandenwisseling kan een kind 'alles' en leert het ongelooflijk veel. Het leeft nog helemaal onder de vleugels van zijn of haar beschermengel, maar dat neem je alleen zo waar als je dat begrip kent. Er werkt een grote doelbewuste wijsheid in het kind in die eerste paar jaren. En dan kun je er een beetje een gevoel voor krijgen dat zoiets het werken van zijn of haar engel is.

Het ideale onderwijs dat mensen hen daarna kunnen geven, ziet er volgens Steiner, de ontwerper van het leerplan der Vrije Scholen, zo uit¹: *Wat het verstand over iets te zeggen heeft, behoort pas gezegd te worden nadat alle andere zielenkrachten gesproken hebben. Voor die tijd mag het verstand alleen een bemiddelende rol spelen. Het moet slechts dienen om te bevatten wat er gebeurt, wat er gevoeld wordt, om de dingen zo op te nemen zoals ze zich voordoen, zonder dat het onrijpe oordeel zich er meteen meester van maakt. Men moet vermijden dat de jonge mens door een vervroegd oordeel zich aan een bepaalde mening bindt. Ook meningen moet hij met zijn gevoel opnemen.* Ik kan hier volmondig aan toevoegen dat het 'leren' over karma en reïncarnatie binnen regressietherapie precies zo gebeurt.

Je werd volwassen en hebt leren denken. Je hebt woorden geleerd en begrippen. Kijkend vanuit je heldere verstand, je eigen licht, sta je boven op de berg. Daar is de lucht zelf bijna violet, omdat het donkere universum nog maar door een dunne laag licht bedekt is. De regenboog via woorden begint met dit violet. Je kijkt onbevangen, vol verwondering. Hoe meer we begrijpen, hoe meer ons eigen licht tussen onszelf en die kosmos komt, hoe blauwer onze hemel wordt. Ons gras van begrippen gaat groeien en in groen en geel wordt het heel erg helder op onze aarde. Maar tegelijk komen er steeds meer vragen en ook wensen, idealen en trots. We gaan het omzetten in daden en liefst naar eigen wens. Instinctief willen we zoveel mogelijk winst. We worden bezitters en dan komt er wat van onze donkerdere kant in het licht. Dat vertroebelt langs het steeds groeiende oranje tot rood aan toe. We hebben optimale oogsten, producties en winsten. Maar we hebben de aarde vergiftigd. En dan worden we stil. We beseffen dat ons inzicht een grens heeft bereikt, en we bezinnen ons.

Vanuit die stilte komen dan hele nieuwe antwoorden vanuit het universum – niet vanuit zijn duisternis, maar vanuit zijn nog ongeziene licht – en de buitenste regenboog wordt langzaam zichtbaar. Het zijn tere kleuren en het rood wordt zacht karmijnrood. In tere zachte tinten komen de niet meer zintuiglijke beelden binnen. Je eigen volwassen gedachten openen zich alsof ze de ‘geestelijke aarde’ mogen zijn waar deze tere kiemen in kunnen neerdalen, om te gaan wortelen, te gaan groeien en bloeien. Dat kan hard werken betekenen, je verzorgt je innerlijke tuin. Je zult worstelen met onkruid en met verwelken en vergaan. Vanuit de toekomst komen ze, als levende kleuren, als kiemen van gebeurtenissen, die wij voor de aarde mogelijk gaan maken.

Violet

Onbevangenheid – Vroeger bestonden ze overal, de engelen, elfen, kabouters, spoken en duivels. De binnenste regenboog begint met het oprechte open verlangen en het ernstige zoeken naar inzichten. Het eerste inzicht is dat we de woorden en begrippen voor de ervaringen van het onzichtbare niet geleerd hebben. Er zijn ons juist dingen afgeleerd. Bij mij ging dat precies zo: als kind was er vanzelf openheid voor engelen, elfjes en kabouters, net als voor Sinterklaas, maar ik geloofde er ook niet meer in na een paar jaar op school. In mijn herinnering is het een teer waas van lila-violet, met seringengeur. Het volwassen denken gaat uit van feiten, een stevige basis van violet, een bodem. Ik heb heel wat stappen gezet voordat ik mijn engel als helper eindelijk weer herkende, en terugziend ook juist als helpende leider herkende in wat me als kind was overkomen. Mijn engel zelf bracht me toen op het idee dit boek te schrijven. Juist ook met die verschillende stappen die ik zelf ook heb doorgemaakt. Dus ga ik vertellen over mijn eigen leven en die lessen, eerst zonder besef van de engel, dan over het oefenen aan mezelf, oftewel het ‘op zoek gaan’, en daarna over de weerstanden die ik tegenkwam. Ten slotte vertel ik hoe de engel en ik zijn gaan samenwerken.

Muren – We hebben het niet voor niets afgeleerd. Er *zijn* namelijk nauwelijks woorden voor. Als we als een kind in engelen waren blijven geloven, hadden we nooit ontdekt dat Sinterklaas de schoenen aan heeft van meneer Van D., en dat de sneeuwkllokjes niet echt klingelen, en dat je de bal niet echt tot op de maan kunt gooien. We geloofden wel degelijk in de échte Sinterklaas en zijn beeld overdekte totaal de verklede man die hem levensecht kwam naspelen. En die twee werelden, de wereld van de échte ‘oerbeelden’, de levende ideeën in de geestelijke wereld, en de voor het kind nieuwe wereld van de ‘dingen’, de fysieke realiteiten, moeten van elkaar gescheiden worden. Het kind moet op de aarde komen en de geestelijke wereld achter zich laten. Als schoolarts heb ik jarenlang kleuters op schoolrijpheid getest en op een leuke manier is het te zien aan het tekenen. Een kleuter kan alles met grote onbevangenheid teke-

nen. Een schoolkind kan dat niet. Een schoolrijp kind probeert een huis te tekenen zoals de huizen er echt uitzien. Een kleine kleuter of peuter kan ook schrijven, krabbelt hele brieven vol en leest hele boekjes voor. Een schoolkind kan het niet en wil dolgraag LEREN. Dat leren, dat in onze tijd wordt aangeboden, kent nog alleen maar de aarde, de zintuiglijk waarneembare aarde.

In feite hebben we daarbij geleerd een soort muur om ons oorspronkelijke kinderlijke ‘weten’ heen te bouwen. Maar die muur moet eens onderzocht worden. Misschien willen we hem afbreken, of misschien moet hij deuren en ramen krijgen. Die muur is ergens goed voor geweest. Bij de oude Grieken wist men zich geleid door een ‘demon’, wat niets duivels was, maar wel een ‘leider’. Maar men kende vroeger wel degelijk ook groepswezens, duivels, waar men wel bang voor was. Dat was juist de reden dat men zo blij was met de wetenschap, die grondig afrekende met alles wat onzichtbaar was. Het onzichtbare was bijgeloof, het bestond niet echt. De wetenschap werd een zeker huis. Met een vaste bodem en stevige muren. Door die veilige muren leerden we op onszelf te vertrouwen. Het is de wetenschap van het hoofd, en als je naar het hoofd kijkt zie je het stevige huis van de schedelbeenderen. Maar daar zijn openingen in, zoals voor de stralende ogen en voor de zintuigen voor geuren en geluiden, neus en oren, en voor smaken; allemaal gaten in het harde bot van het huis van het hoofd, de schedel. Het weten binnen die schedel is het weten dat we vergaarden uit wat deze zintuigen van de aarde waarnemen. Van buitenaf kwamen zintuigindrukken en van binnenuit vormden we de begrippen erbij en bouwden daar de wetenschap mee op. De natuurwetten staan als stevige fundamenteën onder dat bouwwerk van het materialistische weten.

Maar zijn er in dat weten zelf nog wel ramen of deuren? Is er een openheid om te erkennen dat er meer werkelijkheid is dan de zintuiglijke, die we nu enkel als zodanig erkennen? Kun je openstaan voor een werkelijkheid die niet door ogen, oren, neus en mond is

waar te nemen en waarin engelen bestaan? Voordat je de engel kunt opmerken, moet je beseffen dat er een muur is en dat jouw wereld tot dan toe binnen die muur is geweest. Je moet durven ontdekken dat er buiten die muur nog veel meer bestaat, en dan moet je de keus kunnen maken om aan je muur werken. Dat is de eerste stap naar de ontmoeting met je engel. Dit boek is een prentenboek vol verhalen en beelden, die soms op het eerste gezicht niets met een engel te maken hebben. Maar dat hebben ze wel! Beelden zijn een taal die horen bij het weten dat groeit uit wat je waarneemt met nieuwe zintuigen.

Onze onbekende zintuigen – We leven omdat we ademen en omdat ons hart klopt. Weet je dat daarin, in onze ademende borst, ook zintuigen verborgen zijn? Die niet eens helemaal gesloten zijn, maar die nog wel vaak slapen en liggen te dromen? Ze nemen wel waar, maar nog niet zo helder; het zijn onze gevoelens, die we waarnemen met onze adem en ons hart. Wat je ervan waarneemt, is het stokken van je adem. Het bonken van je hart. Het lachen en het huilen. Dus ze zijn niet helemaal onzichtbaar, maar we hebben niet geleerd ze heel goed waar te nemen. We hebben geleerd ze weg te zetten als subjectief, of storend, of te emotioneel, te lastig. Maar er gaat een wereld voor je open als je ze serieus gaat nemen. Want in ons hart is wel degelijk een weten verborgen, een ander denken. Een denken in ritmische uitwisseling met de wereld om ons heen. Een ademend denken. Vanuit het waarnemen in je borst ontdek je dat elk gevoel een eigen kleur heeft, en nog veel meer. Ik ga onderweg naar mijn engel werken aan gevoelens en deugden en idealen die nog geen eigen karaktereigenschappen zijn. Aan gevoelsweerstand ook. Anders neem je alleen jezelf waar zoals je binnen je muur zit opgesloten. Je zit dat ook, maar meer als in een ei of een cocon.

Karma – Dat woord wijst erop dat er ook vorige levens waren en dat die jou hebben gemaakt tot het unieke mens dat je nu bent. Maar hoe kun je daar iets van weten? Dat kan omdat er ook zintuigen

zijn in je handen en je voeten. Dat weten we eigenlijk heel goed, en tegelijk helemaal niet. Want we zijn ons er meestal niet bewust van. We doen iets en denken later soms: jeetje, wat heb ik gedaan? Maar het was precies het goede. Dit zijn de zintuigen voor het karma. Niet altijd natuurlijk, maar vaak is je intuïtie daar goed. Opgevoed vanuit het leren met het hoofd zagen we niet meer dat het leven vol zit met onzichtbare wezens, en het wordt tijd dat we ze weer leren kennen. De engel zelf is onzichtbaar, tenminste voor je gewone ogen. Dus moeten die andere, nu nog gesloten ogen opengaan, die hem wél kunnen zien. Want je engel weet de weg in de wereld van het onzichtbare, het wordende. Dus daar weer leren thuis te worden, dat kunnen we het beste met de hulp van onze eigen engel. Als we met hem samenwerken. Een engel als trouwe leider met inspraak.

